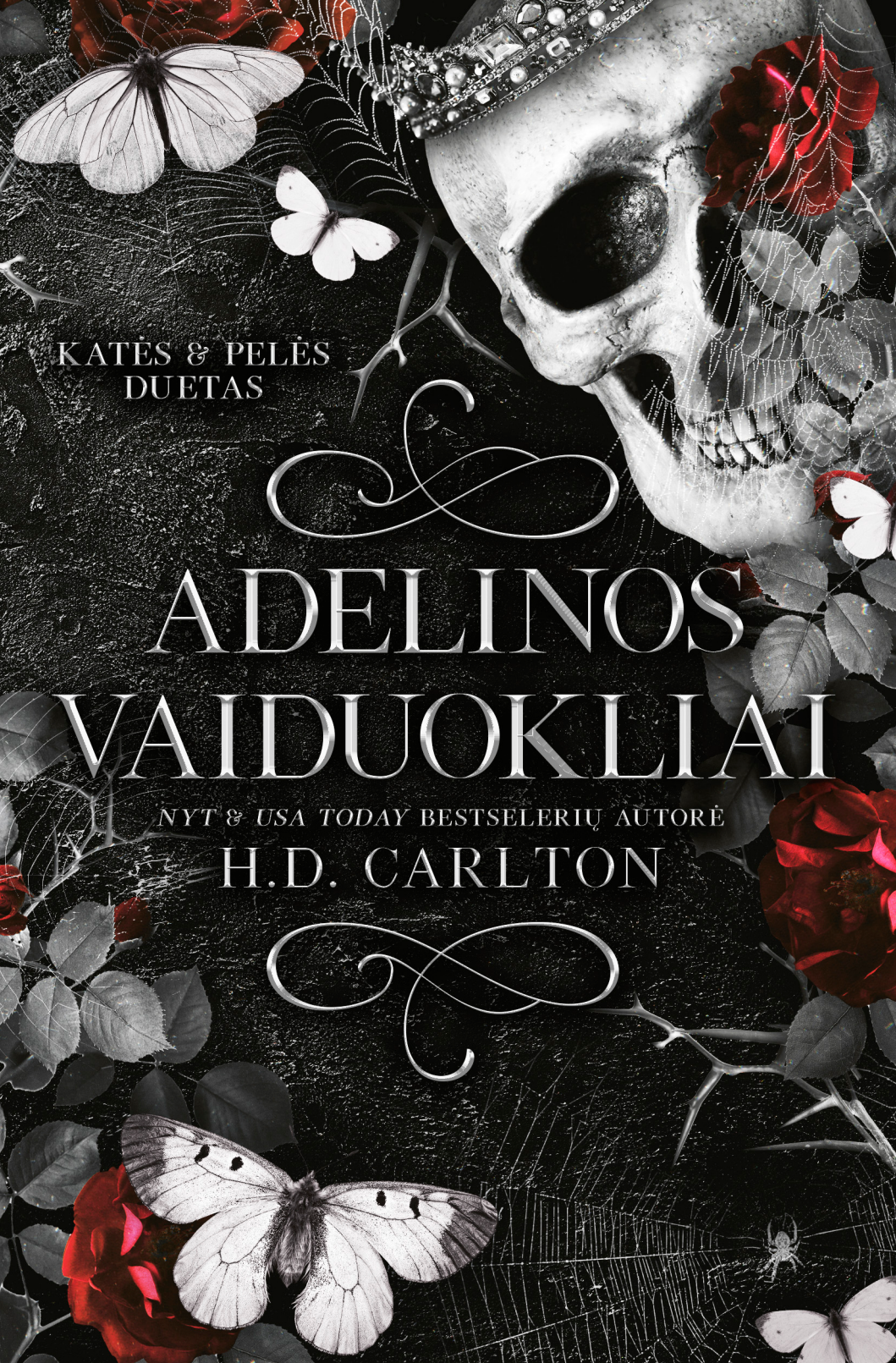

KATĖS & PELĖS
DUETAS

ADELINOS
VAIDUOKLIAI

NYT & USA TODAY BESTSELERIŲ AUTORĖ

H.D. CARLTON

Ar katė nukando liežuvį, pelytė?

SVARBUS ĮSPĖJIMAS:

Mano pasitelkiamos sąmokslo teorijos neturi nieko bendro su antisemitizmu ar *Q Anon* judėjimu, jos susijusios tik su mano iškrypusia vaizduote, spaudoje pasirodančiomis sąmokslo teorijomis ir daugybe siaubo filmų apie okultizmą, kuriuos tėtis žiūrėdavo man augant.

Knyga baigiasi įtemptoje siužeto vietoje. Jos turinys tamsus. Knygoje paliečiama daugybė trikdančių aspektų, pavyzdžiui, pagrindinių veikėjų prievartiniai ryšiai, smurtas, prekyba žmonėmis, persekiojimas, prekyba vaikais, vaikų aukojimas, minimos vaikų mirtys, atvirai aprašomos seksualinės scenos. Čia rasite ir įvairių seksualinių fantazijų, kurioms pasitelkiami ginklai, somnofilija, aistros objekto surišimas, žeminimas. Dėl to knyga anksčiau buvo pašalinta iš prekybos, bet ją vis tiek galima rasti apžvalgose ir mano tinklalapyje. Galite parašyti man asmeniškai. Jūsų psichikos sveikata labai svarbi.

Prologas

Danguje nugrumėjus griaustiniui suvirpa namo langai. Tolumoje žybteli žaibas, apšviečiantis naktinį dangų. Tą trumputę akimirką akinančioje šviesoje matyti už lango stovintis vyras. Stebintis mane. Nuolatos mane stebi.

Užsiimu savo reikalais, kaip ir visada. Širdis plaka nelygiai, virpa, kvėpavimas tampa paviršutiniškas, rankos sudrėksta. Nesvarbu, kiek kartų esu jį mačiusi, visuomet sukelia tokią pačią reakciją.

Baimės jausmą.

Ir jaudulį.

Nesuvokiu, kodėl mane jaudina baimė. Veikiausiai man kažkas negerai. Nenormalu justi venomis pulsuojuant skystą karštį, nuo kurio šiuropsta oda. Retkarčiais mintys krypsta ten, kur nederėtų.

Ar šiuo metu mato mane? Vilkinčią tik plonyčius berankovius marškinėlius, pro kurių audinį prasišviečia speneliai. Mūvinčią šortus, vargiai pridengiančius užpakaliuką. Ar toks vaizdas jam patrauklus? Žinoma, taip.

Juk todėl ir stebi mane, ar ne? Todėl ir sugrįžta kiekvieną naktį. Dėbso vis akivaizdžiau. Metu jam nebylų iššūkį. Viliuosi, kad prieis arčiau. Turėčiau pagrindą perrėžti jam gerklę.

Tiesa ta, kad bijau jo. Mirtinai bijau.

Vyruį sustingus už lango jaučiuosi it sėdėčiau tamsiame kambaryje, apšviestame tik siaubo filmą rodančio televizoriaus ekrano. Kraupu, tenoriu slėptis, bet tam tikra mano dalelė su laiko vietoje, verčia siaubą ištverti. Ši dalelė iš šiuropinančios patirties pasisemia jaudulio.

Vėl sutemo. Žaibas blykstelį jau toliau.

Kvėpavimas dar paspartėja. Vyro nematau, bet jis mato mane.

Atsiplėšusi nuo lango nusigrėžiu apžvelgti tamsius namus. Kamuoja paranojiškas nerimas, kad kažkokiu būdu vyras rado kelią vidun. Nors Parsonsų dvarą pasiglemžę tamsūs šešėliai, baltos ir juodos šachmatinės grindų plytelės visada aiškiai matyti.

Šį namą paveldėjau iš senelių. Proseneliai trijų aukštų Viktorijos epochos stiliaus dvarą įsirengė penktojo dešimtmečio pradžioje. Liejo kraują, prakaitą, ašaras, paaukojo penkių statybininkų gyvybes.

Legenda — ar, reikėtų sakyti, močiutė — byloja, kad karkasas užsidegė, ir liepsnose žuvo penki darbininkai. Nepavyko aptikti jokių straipsnių apie šį nelaimingą atsitikimą, tačiau Parsonsų dvare besivaidenančios sielos persismelkusios neviltimi.

Močiutė visada pasakodavo pretenzingas istorijas, dėl kurių mano tėvai vartydavo akis. Mama niekada netikėjo nė vienu močiutės pasakojimo žodžiu. Manau, ji tiesiog *nenorėjo* patikėti.

Kartais naktį girdžiu žingsnius. Galbūt triukšmauja tų prieš aštuoniasdešimt metų tragiškame gaisre žuvusių statybininkų vėlės, o gal tas šešėlis, sustingęs priešais mano namus.

Stebintis mane.

Nuolatos mane stebintis.

1 skyrius

MANIPULIATORĖ

Rartais apninka labai tamsios mintys apie mamą. Tokie apmąstymai nederami jokiai dukrai.

Retkarčiais jaučiuosi neviso proto.

— Ade, elgiesi absurdiškai, — mamos balsas aidi iš telefono garsiakalbio. Atsakydama tik dėbteiliu į aparatą. Neketinu su ja ginčytis. Nesulaukusi atsakymo mama garsiai atsidūsta. Suraukiu nosį. Protu nesuvokiama — ši moteris visada vadindavo močiutę dramatiška, bet neižvelgia savo pačios polinkio į dramtizmą. — Tik todėl, kad seneliai paliko tau tą namą, dar nereikia, kad privalai jame iš tikrųjų *apsigyventi*. Pastatas senas. Visiems miestelėnams padarytum paslaugą jį nugriaudama.

Daužau galvą į automobilio sėdynės atlošą ir užvertusi akis mėginu pasisemti kantrybės iš dėmėto stogo apmušalo.

Kaip sugebėjau užtėkšti ten kečupo?

— Tai, kad namas *tau* nepatinka, dar nereikia, kad negaliu jame gyventi, — sausai atkertu.

Mano motina tikra kalė. Viskas taip paprasta. Ji visuomet kupina apmaudo, nors, kad ir kaip stengčiausi, nesuvokiu, kodėl taip yra.

— Gyventum už valandos kelio nuo mūsų! Taptų nenusakomai nepatogu mus aplankyti, nemanai?

Ak, kaip šitai ištversiu?

Esu kone įsitikinusi, kad ir mano ginekologė dirba už valandos kelio nuo namų. Vis tiek pasistengiu kartą per metus susitarti dėl vizito. O juk apsilankymai pas ją gerokai skausmingesni.

— Ne, — atkertu stabdydama automobilį ir išjungdama pavarą.

Ši diskusija jau pabodo. Kalbėdamasi su motina kantrybe pasižymiu ištisas šešiasdešimt sekundžių. Joms prabėgus viduje jau kunkuliuoju ir nė neketinu stengtis palaikyti pokalbio.

Jei ne viena, tai kita. Mama visuomet randa, kuo pasiskųsti. Šįkart nusitaikė į mano sprendimą apsigyventi senelių paliktame name. Parsonsų dvare užaugau. Kartu su vaiduokliais laksčiau koridoriais, su močiute kepiu sausainius. Su šia vieta mane sieja malonūs prisiminimai. Nesutinku jų atsižadėti tik todėl, kad mama nesutarė su močiute.

Niekada nesuvokiau tarp jų tvyrančios įtampos, bet tapusi vyresnė pradėjau pastebėti motinos kandumą ir klaidingus įžaidimus. Nesutarimai pradėjo atrodyti logiški.

Močiutė visuomet žvelgdavo į pasaulį pozityviai. Užsidėdavo rožinius akinius. Nuolatos šypsodavosi, niūniuodavo. Mama nepasisekė — veidas visad surauktas. Į pasaulį žvelgia taip, it jai gimstant rožiniai akiniai buvo sudaužyti. Nežinau, kodėl augdama tokia ir liko. Man visuomet priminė dygliakiaulę, tačiau juk nebuvo auklėjama būti dirglia kale.

Kai buvau maža, mama su tėčiu gyveno name vos už pusantro kilometro nuo Parsonsų dvaro. Mama sunkiai pakęsdavo mano draugiją, tad didumą vaikystės praleidau dvare. Tik man išvykus į koledžą mama persikraustė gyventi už miesto, už valandos kelio nuo Parsonsų dvaro. Metusi mokslus grįžau gyventi pas ją, kol sugebėsiu atsistoti ant kojų ir rašytojos karjera įsisiūbuos.

Kai taip ir nutiko, nusprendžiau pakeliauti po šalį, neapsistodama vienoje vietoje.

Močiutė mirė maždaug prieš metus. Testamentu paliko man dvarą, bet gedėdama nepajėgiau į jį persikraustyti. Iki šiol.

Mama ir toliau dūsauja į telefoną:

— Tiesiog norėčiau, kad gyvenime turėtum daugiau ambicijų, nei įsikurti miestelyje, kuriame užaugai, mieloji. Nešvaistyk gyvenimo tame name, kaip darė močiutė. Nenoriu, kad pasiektum jos pėdomis ir taptum niekam tikusi.

Mano veide plinta grimasa. Krūtinę virpina įsiūtis.

— Žinai, ką, mama?

— Ką?

— Eik po velnių.

Pokalbį nutraukiu pikta baksnodama pirštu ekraną, kol pasigirsta iškalingas pypsėjimas, pranešantis apie nutrūkusį ryšį.

Kaip ji drįsta šitaip kalbėti apie savo mamą? Juk augo mylima, branginama. Močiutė su ja tikrai nesielgė taip, kaip mama elgiasi su manimi. Nė trupučio tuo neabejoju.

Imu iš motinos pavyzdį ir melodramatiškai atsidususi nusisuku į šoninį langą. Priešais mane dunkso mūsų pokalbio objektas. Juodas stogas stiebiasi į niūrius debesis, iškyla virš miškingų apylinkių it ragindamas: *Bijokit manęs*. Žvilgtelėjusi per petį suprantu, kad ir medžių tankmė atrodo ne ką svetinčiau. Iš tankumos tarytum ropoja letenas ištiesę šešėliai.

Suvirpėjusi pasimėgauju grėsme, sklindančia nuo skardžio. Viskas taip pat, kaip prisimenu iš vaikystės. Žvelgdama žemyn į bekraštę tamsą visada pajuntu jaudulį.

Parsonų dvaras dunkso ant skardžio, besileidžiančio į įlanką. Iki jo per tankų mišką vinguriuoja pusanthro kilometro keliukas. Susibūrę medžiai atskiria namą nuo viso likusio pasaulio. Čia jautiesi likusi visiškai viena.

Kartais pasijunti atsidūrusi kitoje planetoje, atskirta nuo civilizacijos. Apylinkėse tvyro grėsminga, sielvartinga atmosfera.

Sumautai dievinu ją.

Namas jau pradėjęs trūnyti, bet jei su meile pavyks jį šiek tiek paremontuoti, atrodys kaip naujas. Pastatu vinguriuoja

šimtai vijoklių, stiebiasi link chimery, pūpsančių stogo pakraščiuose. Juodos dailylentės išblukusios, jau kone pilkos, pradeda laupyti. Juodi dažai aplink langus trupa it pigus nagų lakas. Teks ką nors pasamdyti kosmetinei vienoje pusėje susmegusios erdvių priekinės terasos operacijai.

Veja jau seniai laukia naujos šukuosenos — žolė kone mano ūgio. Proskynos hektaras apžėlęs piktžolėmis. Lažinuosi, kad per ilgą laiką nuo pastarojo vejos pjovimo tankmėje įsiveisė nemažai gyvačių.

Pavasari niūrų dvaro pavėsį močiutė pagyvindavo spalvingomis gėlėmis: hiacintais, raktažolėmis, našlaitėmis ir rododendrais.

Rudenį palei namą galvas keldavo saulėgražos — ryškiai geltonos ir oranžinės, pasidabinusios žiedlapiais, dailiai kontrastuojančiais su juodu namu.

Kai išauš tinkamas sezonas, vėl galėsiu priešais namą sodininkauti. Šįkart sėsiu ne tik gėles, bet ir braškes, salotas, prieskonines žoleles.

Paskendusi apmąstymuose namo viršuje akies krašteliu pastebiu judesį. Vienišame lange pačiame namo viršuje sujuda užuolaidos.

Palėpėje.

Pastarąjį kartą, kai tikrinau, kondicionieriaus šiame name nebuvo. Užuolaidos neturėtų plazdėti, bet neabejoju savo akimis.

Tolumoje telkiasi audra, tad Parsonsų dvaras primena pastatą iš siaubo filmo. Prikandu apatinę lūpą. Nesugebu suvaldyti veide plintančios šypsenos.

Kaip puiku.

Negaliu paaiškinti kodėl, tačiau būtent taip man atrodo.

Velniop, ką kalba mama. Gyvensiu čia. Esu sėkmės lydimas rašytoja, laisva įsikurti kur tik panorėjusi. Ar tikrai taip blogai apsigyventi man reikšmingoje vietoje? Likusi gimtajame mies-

telyje netapsiu nevykėle. Dažnai keliauju į knygų pristatymus ir konferencijas; rami gyvenamoji aplinka to nepakeis. Po velnių, žinau, ko noriu. Man nusišikti, ką apie tai pasakys kiti.

Ypač brangiausioji mamulė.

Iš danguje nuobodžiaujančių debesų plūsta lietus. Pasičiu-pusi rankinę ropščiuosi iš automobilio ir įkvepiu šviežio lietaus aromato. Per kelias sekundes lengva dulksna perauga į liūtį. Neriū priekinės terasos laipteliais, nubraukiu lietaus lašus nuo rankų ir pasipurtau it šlapias šuo.

Dievinu audras, tik nemėgstu atsidurti jų sūkuryje. Mie-liau su arbatos puodeliu ir knyga įsitaisau po antklode ir klausausi lietaus lašų barbenimo.

Įstumiū raktą į spyną, mėginu sukti. Spyna užsikirtusi, rak-tas nejuda nė per milimetrą. Mėginu jį krutinti, kovoju, kol ga-liausiai spyna pasiduoda ir pavyksta duris atrakinti.

Turbūt ir šitai teks sutvarkyti ilgai nedelsiant.

Atvėrusią duris mane pasitinka ledinis skersvėjis. Suvir-pu nuo stingdančio lietaus, vis dar nenudžiūvusio nuo odos, ir šalto, sudususio oro. Namo vidus skendi šešėliuose. Pro langus plūsta blausi šviesa, nykstanti saulei besislepiant už pilkų aud-ros debesų.

Manyčiau, šią istoriją reikėtų pradėti šitaip: „Buvo tamsi audringa naktis...“

Pakeliu akis ir nusišypsau išvydusi juodas rantytas lubas iš šimtų plonų, ilgų lentelių. Virš galvos kabo didingas sietynas. Paaukuotas plienas išlankstytas įmantriais raštais, nuo kurių pakibę krištolo lašeliai. Močiutė visuomet labai didžiuodavosi šiuo sietynu.

Šachmatų lentą primenančios juodos ir baltos plytelės veda tiesiai prie juodų pagrindinių laiptų — šie tokie platūs, kad tilptų skersai nešamas pianinas. Toliau atsiveria svetainė. Man žengiant į namo gilumą guminiai batai cypčioja ant plytelių.

Šis aukštas yra atviro plano erdvės, tad atrodo, kad beribis namas grasina tave praryti.

Pagrindinė gyvenamoji erdvė — į kairę nuo laiptų. Suspaudusi lūpas dairausi. Užplūsta nostalgijos banga. Visus paviršius nuklojusios dulkės, rutuliukų kandims naikinti dvokas užgožia kitus kvapus, bet viskas atrodo būtent taip, kaip tada, kai pastarąjį kartą čia lankiausi prieš močiutės mirtį pernai.

Svetainės kairės sienos viduryje dunkso stambus juodų akmenų židiny. Priešais jį stačiakampio forma sustatytos raudonos aksominės sofas. Viduryje tarp jų — įmantrus medinis kavos stalelis, ant tamsaus paviršiaus likusi tuščia vaza. Močiutė merkdavo į ją lelijas, o dabar indas tik renka dulkes ir vabzdžių lavonus.

Sienos išklijuotos juodais, turkišku raštu išmargintais tapetais, išryškinančiais sunkias auksines užuolaidas.

Viena mėgstamiausių mano vietų šiame name — platus erkeris namo priešakyje. Nuo jo atsiveria nuostabūs už Parsonsų dvaro besidriekiančio miško vaizdai. Tiesiai priešais langą stovi raudonas aksominis supamasis krėslas su derančia kėdute kojoms. Močiutė mėgdavo jame įsitaিসusi stebėti lietų. Pasakojo, kad ir jos mama taip pat elgdavosi.

Šachmatinės plytelės driekiasi tolyn į virtuvę, kur stovi dailios juodai dažytos spintelės marmuriniais stalviršiais. Viduryje — stambi virtuvės sala, palei ją rikiuojasi juodos baro kėdės. Mudu su seneliu įsitaিসdavome jose ir stebėdavome, kaip močiutė gamina valgį, mėgaudavomės jos niūniavimu ruošiant gardžius patiekalus.

Nusipurčiusi prisiminimus skubu prie aukštos lempos šalia supamojo krėslas, įžiebiu ją. Iš palengvėjimo atsidūstu, kai lemputė pradžiugina švelnia sviesto atspalvio šviesa. Prieš kelias dienas paskambinau komunalinių paslaugų tiekėjams, prašydamą atnaujinti paslaugas šiam namui, bet kai kalba sukasi apie seną dvarą, negali būti tikra, kad viskas klostysis sklandžiai.

Prieinu prie termostato. Išvydus skaičių ekranėlyje kūnas vėl suvirpa.

Sumauti šešiolika laipsnių.

Įremiu nykštį į viršutinę rodyklę ir atplėšiu tik pasukusi iki dvidešimt trijų laipsnių. Man vėsuma tinka, bet labiau mėgstu, kai nėra taip šalta, kad net speneliai prasišviečia pro visus drabužių sluoksnius.

Vėl apsigręžusi dairausi po puikiai pažįstamą, bet sykiu ir naują vietą. Namai, kuriuose visą laiką, kiek tik prisimenu, gyveno mano širdis — net jei kūnas ir buvo kuriam laikui išvykęs.

Nusišypsau gėrėdamasi gotikine Parsonsų dvaro didybe. Namus dekoravo proseneliai. Stilius perduotas jaunesnėms kartoms. Močiutė sakydavo, kad jai mieliausia, kai kambaryje niekas jos neužgožia. Vis dėlto skonis buvo panašus į visų močiucių.

Na rimtai, kodėl tos baltos pagalvėlės būtinai turi būti nėrinuotos, su keista per vidurį išsiuvinėta gėlių puokšte? Neatrodo miela. Greičiau bjauru.

Atsidūstu.

— Na, močiute, sugrįžau. Kaip tu ir norėjai, — sukuždu suvirpindama sudususi orą.

— Pasiruošusi? — teiraujasi greta stovinti asmeninė asistentė Marieta.

Žvilgteliu į ją. Matau, kaip išsiblaškiusi tiesia man mikrofoną. Mano dėmesį prikausto žmonės, vis dar plūstantys į nedidelį pastatą. Šis vietinis knygynas nesukurtas atlaikyti tiek daug žmonių, bet kažkoku būdu visi sutelpa.

Į nedidelę erdvę susispaudę žmonės rikiuojasi į tvarkingą eilę ir laukia, kol pradėsiu pasirašinėti knygas. Akys slysta

susirinkusiaisiais, mintyse skaičiuoju. Po trisdešimties pametu skaičių.

— Taigi, — tarsteliu.

Čiumpu mikrofoną. Prikaustau susirinkusiųjų dėmesį, ir pašnekesiai nutyla. Į mane sminga tuzinai porų akių. Mano skruostai nusidažo raudoni, šiurpsta oda, bet skaitytojus myliu, tad stengiuosi nugalėti save.

— Prieš pradėdama norėjau trumpai padėkoti visiems už apsilankymą. Vertinu kiekvieną iš jūsų. Labai nekantrauju su visais susipažinti. Ar jūs pasiruošę?! — klausiu apsimestinai entuziastingai.

Entuziazmo *išties* nestokoju, tačiau pasirašinėdama knygas jaučiuosi labai nejaukiai. Nepasižymiu įgimtu talentu bendrauti. Esu žmogus, kuris dėbso į pašnekovo veidą prisiklijavęs šypseną, o išgirdęs užduodamą klausimą mėgina įsisąmoninti faktą, kad jo nė negirdėjo. Dažniausiai pašnekovo žodžius užgožia ausyse garsiai besidaužanti širdis.

Įsitaisiusi kėdėje pasiruošiu rašiklį. Marieta išskuba tvarkyti kitų reikalų, tik paskubomis palinki sėkmės. Yra tapusi mano nesėkmingo bendravimo su skaitytojais liudininke, tad dabar junta svetimą gėdą. Turbūt toks vienas iš darbo minusų dirbant vienišei.

Sugrįžk, Marieta. Juk gerokai smagiau, kai gėda ne man vienai.

Prieina pirmoji skaitytoja. Rankose laiko „Klajūnę“, jos strazdanotame veide šviečia plati šypseną.

— O dievulėliau, kaip šaunu su jumis susipažinti! — aikteli mergina ir kone per jėgą bruka knygą man po nosimi.

Panašiai pasielgti galėčiau ir pati.

Plačiai nusišypsojusi švelniai paimu knygą.

— Ir aš džiaugiuosi su tavimi susipažinusi, — atsiliepiu. — Ei, abi priklausome Strazdanų komandai, — pajuokauju, smi-

liumi mosuodama nuo jos veido prie savojo. Mergina kiek nejaukiai nusijuokia, pirštais persibraukia skruostus. — Kuo tu vardu? — skubu klausti, kol neįsivėlėme į keistą pokalbį apie odos problemas.

Dievulėliau, Ade, o kas, jei ji negali pakęsti savo strazdanų? Kvailė.

— Meganė, — atsako mergina ir padiktuoja vardą paraidžiui.

Virpančia ranka kruopščiai užrašau vardą ir trumpą padėkos žodį. Parašą suraizgau nerangiai. Iš esmės keverzonės — neblogo mano gyvenimo metafora.

Grąžinu knygą ir nuoširdžiai šypsodamasi padėkoju.

Priėjus kitai skaitytojai pajuntu spaudimą. Kažkas į mane spokso. Kokia sumautai kvaila mintis — juk *visi* į mane spokso.

Stengiuosi nepaisyti šio jausmo, plačiai išsišiepiu skaitytojai, bet jausmas tik stiprėja, kol atrodo, kad po oda zyzia bitės, o iš išorės glaudžiamas liepsnojantis deglas. Jausmas... Jausmas nepanašus į jokią kada nors patirtą. Ant sprando šiaušiasi plaukeliai. Jaučiu, kaip skruostai ryškiai išrausta.

Viena akimi stebiu pasirašinėjamą knygą ir džiūgaujantią skaitytoją, kita naršau minią. Subtiliai apžvelgiu knygyną, męgindama paslapčia aptikti nejaukumo šaltinį.

Žvilgsnis užkliūva už vienišo žmogaus pačiame knygyno gale. Vyro. Minia užstoja kone visą jo kūną, tarpeliuose pro galvas matyti tik dalis veido. To, ką pamatau, užtenka, kad ranka sustingtų įpusėjusi sakinį.

Jo akys. Viena tamsi kaip bedugnė, jautiesi lyg žvelgdamas į šulinį. Kita mėlyna kaip ledas, šviesi, kone balta, primenanti haskio žvilgsnį. Spalvą praradusią akį kerta randas — it be jo vyrui neužtektų dėmesio.

Išgirdusi krenkštelėjimą net pašoku, atplėšiu akis nuo vyro ir vėl nuleidžiu į knygą. Rašiklis liko sustingęs viename taške, tad ant puslapio išsiliejo stambi juodo rašalo dėmė.

— Atleiskit, — sumurmu ir baigiu raityti parašą. Pačiupusi knygos skirtuką pasirašau ir ant jo ir kišu į knygą kaip papildomą atsiprašymą.

Skaitytoja plačiai šypsosi jau pamiršusi mano klaidą. Pašiupusi knygą nuskuba. Kai pakeliu akis ieškodama vyro, jo nebematau.

— Ade, tau būtinai reikia su kuo nors permiegoti.

Užuot atsakiusi, lūpomis suspaudžiu šiaudelį ir siurbiau mėlynių skonio martinio kokteilį — kiek tik telpa į burną. Geriausia draugė Daja mane stebi. Mano išsisukinėjimai jos nepaveikė. Sprendžiant iš surauktų antakių, draugė nekantrauja.

Manyčiau, man praverstų didesnė burna. Tilptų daugiau alkoholio.

Šito neištariu garsiai. Iš kairio užpakalio pusrutulio galėčiau lažintis, kad Daja atšautų pasiūlymu burną panaudoti didesniai pimpalui sutalpinti.

Kadangi nesiliauju čiulpusi šiaudelį, Daja pasilenkia ir išlupa plastiką man iš lūpų. Prieš geras penkiolika sekundžių pasiekiau taurės dugną ir pro šiaudelį traukiau vien tik orą. Jau ištisus metus mano burna negavo geresnės veiklos.

— Ei, asmeninė erdvė, — suniurzgu nuleisdama taurę ant stalo.

Vengiu Dajos akių. Dairausi po restoraną ieškodama padavėjos, kad galėčiau užsisakyti dar vieną kokteilį. Tikiuosi kuo greičiau tarp lūpų suspausti naują šiaudelį, kad galėčiau dar kurį laiką išvengti šio pokalbio.

— Nukreipi kalbą, niekšele. Ir tau tai prastai sekasi.

Mūsų žvilgsniai susitinka. Po sekundėlės tylos abi praplūpstame kvatotis.

— Atrodo, kad ir paieškos, su kuo permiegoti, man sekasi prastai, — pakomentuoju juokui apimus.

Daja kreivai mane nužvelgia.

— Turėjai sočiai progų. Tiesiog jomis nepasinaudoji. Esi karšta dvidešimt šešerių metų strazdanė dailiais papais ir užpakaliuku, dėl kurio kitos bet ką paaukotų. Vyrai prie tavęs rikiuojasi į eilę.

Gūžteliu pečiais. Ir vėl išsisukinėju. Negaliu sakyti, kad Daja klysta — bent jau kalbant apie pasirinkimų gausą. Tiesiog manęs nesudomino nė vienas kandidatas. Visi kėlė nuobodulį. Tesulaukiu iš jų žinučių *ką vilki ir gal norėtum užsukti į svečius, mirkt mirkt* pirmą valandą nakties. Mūviu tas pačias sportines kelnes kaip ir visą savaitę. Su paslaptinga dėme tarpkojy. Ne, po velnių, nenoriu važiuoti į svečius.

Daja reikliai ištisia ranką.

— Duokš telefoną.

Išplečiu akis.

— Po velnių, ne.

— Adelina Reili. Duokš man. Savo. Sumautą. Telefoną.

— O kas, jei ne? — nenusileidžiu.

— Mesiuosi per stalą, užtrauksiu tau nenusakomą gėdą ir vis tiek pasieksiu tikslą.

Galiausiai žvilgsnis užkliūva už mūsų padavėjos. Kviečiu ją prieiti. Beviltiškai jos reikia. Moteris atskuba. Veikiausiai pamane, kad lėkšteje radau plauką, nors iš tikrųjų tik geriausia draugė priskreto.

Dar kurį laiką atidėliuju, teiraujuosi padavėjos, kokį gėrimą rekomenduotų. Jei nebūtų nemandagu ją užlaikyti — juk laukia ir kiti staliukai, — antrą kartą peržvelgčiau gėrimų sąrašą. Galiausiai apsisprendžiu užsisakyti braškinio martinio, o obuolinį palikti kitam kartui. Padavėja vėl nuskuba.

Atsidūstu.

Paduodu Dajai telefoną. Užsimojusi nuteškiu į *vis dar* ištiestą delną. Šiuo metu draugės nekenčiu. Nusišypsojusi triumfuojama šypsena Daja pradeda rinkti tekstą. Išdykėliškos kibirkštėlės akyse vis ryškesnės. Nykščiai žaibiškai laksto telefono ekranu. Aukšiniai žiedai ant pirštų beveik susilieja.

Šalavijų žalumo akys išduoda piktus kėslus. Tokį blogį aptiktum tik Šėtono biblijoje. Labiau pasigilinusi, prie blogio apibrėžimo turbūt rasčiau Dajos nuotrauką. Ji — tikra bomba tam siai ruda oda, lygiais juodais plaukais ir aukšiniu žiedu nosyje.

Veikiausiai ji — piktoji dvasia ar kas nors panašaus.

— Kam rašai? — sudejuoju ir kone trepteliu koja it aikštingas vaikas.

Susivaldau, bet nedaug trūksta, kad nustumčiau šalin bendravimo baimę ir padaryčiau ką nors beprotiško, pavyzdžiui, restorane sukelčiau sceną. Ko gero, kalta trečia martinio taurė, genanti prie nuotykių.

Daja pakelia akis, užrakina telefoną ir po kelių sekundžių grąžina man. Nedelsdama jį atrakinu ir patikrinu žinutes. Garsiai sudejuoju pamačiusi, kad ji išsiuntė seksualią žinutę Greisonui. Ne šiaip kokią. *Seksualią*.

— Užsuk šįvakar ir palaižyk man tarp kojų. Ilgiuosi tavo didžiulio pimpalo, — perskaitau balsu.

Dar ne viskas. Likusioje žinutės dalyje rašoma, kokia jaučiuosi susijaudinusi, kaip kas naktį apie jį mąstydamą glamonėju save.

Suniurzgu ir nutvilkau draugę labiausiai žudančiu žvilgsniu, kokį tik turiu arsenale. Toks tuoj pat papildytų kapines.

— Aš taip net nekalbu! — skundžiuosi. — Nė nepanašu į mano kalbos manierą, niekše.

Daja kikeną. Mažutis tarpas tarp priekinių dantų matyti kuo aiškiausiai.

Rimtai jos nekenčiu.

Telefonas dzingteli. Svarstau, gal pasigūglinti „Tūkstančio būdų mirti“^{*} prodiuserių kontaktus. Pasiūlyčiau jiems naują istoriją.

— Perskaityk, — reikalauja Daja.

Kibios draugės rankos jau siekia mano telefono. Nekantrauja perskaityti atsakymą. Patraukusi telefoną ten, kur ji nepasieks, atveriu žinutę.

GREISONAS: Pats metas tau sugrįžti į protą, brangute. Būsiu 20-ą.

— Nesu tikra, ar kada nors esu tau minėjusi, kad sumautai tavęs nekenčiu, — suniurzgu vėl susiraukdama.

Daja išsišiepusi siurbčioja gėrimą.

— Ir aš tave myliu, mergyt.

— Velnias, Ade, kaip aš tavęs pasiilgau, — Greisonas alsuoja man į kaklą trindamasis į mane, prispaustą prie sienos.

Ryte ant stuburgalio bus mėlynė. Pavartau akis, kai jis vėl pradeda čiulpti man kaklą ir dejuodamas skverbiasi tarp šlaunų.

Nusprendžiau neklausyti proto balso ir išlieti susikaupusią įtampą, tad neatšaukiau susitikimo su Greisonu, kaip iš pradžių ketinau. Gaila. Gailiuosi savo sprendimo.

Šiuo metu jis prispaudęs mane prie sienos šturpiajame dvoro koridoriuje. Ant kraujo raudonumo sienų puikuoja senovinės sieninės žvakidės, tarp jų — tuzinai skirtingų kartų giminės nuotraukų. Jaučiuosi prosenelių stebima. Su panieka ir nusivylimu akyse seka palikuonę, dulkinamą jiems priešais nosis.

Dega tik kelios lemputės, iš jų naudos tiek, kad nušviečia

* *1000 Ways to Die* — amerikiečių televizijos kanalo 2008–2012 metais rodytos pseudokumentikos laidos apie neįprastas mintis, tikrus įvykius ir paplitusius mitus (*čia ir toliau* — vertėjos pastabos.)

voratinklius, kuriais yra apraizgytos. Likusi koridoriaus dalis skendi šešėliuose. Tik ir laikiu, kol išropos mergaitė iš „Pagiežos“, ir turėsiu pretekstą sprukti.

Šiuo metu tikrai mielai sprukčiau parversdama Greisoną ir palikčiau jį likimo valiai. Nė trupučio nesigėdyčiau tokio sprendimo.

Jis man į ausį murma nešvankias frazes, kol aš tyrinėju žvakidę mudviem virš galvų. Kadaise Greisonas yra užsiminęs apie vorų baimę. Kažin, gal pavyktų nepastebėti pakelti ranką, išgriebti vorą iš tinklo ir patupdyti Greisonui ant marškinėlių nugaros.

Šitai tikrai paspirgintų jam subinę greičiau dingti iš čia. Maža to, ateityje veikiausiai gėdytųsi su manimi bendrauti. Vien tik plusai.

Kai jau ketinu vykdyti planą, jis traukiasi nuo manęs padusęs nuo kaklo laižymo. Galėtum pamanyti, kad tikisi sulaukti tokio paties atsako, ar ką.

Vario spalvos plaukai sutaršyti mano pirštų, blyški oda išraudusi. Turbūt toks raudonplaukių prakeiksmas.

Greisono išvaizdai nieko netrūksta. Nuodėmingai karštas, kūnas dailus, šypsena žudanti. Bėda ta, kad nemoka dulkintis, ir apskritai yra visiškas, nepataisomas padugnė.

— Persikelkime į miegamąjį. Noriu atsidurti tavyje.

Viduje net krūpteliu. Išorėje... irgi krūpteliu. Mėginu tai nuslėpti nusitraukdama per galvą marškinėlius. Greisonas dėmesį sutelkti geba kaip šunytis. Kaip ir tikėjau, jau pamiršo mano klaidą ir dabar įsmeigęs akis dėbso į papus.

Daja ir dėl šito neklydo. Mano papai *išties* puikūs.

Greisonas ištiesia rankas, ketindamas nuplėšti nuo kūno liemenėlę. Manau, būčiau šėrusi per nagus, jei iš tikrųjų būtų drįsęs ją truktelėti. Vis dėlto Greisonas sustingsta. Mudu išblaško garsus beldimas pirmame aukšte.

Triukšmas toks netikėtas, toks smarkus ir garsus, kad aikteliu, o širdis krūtinėje pradeda daužytis. Apstulbę tylomis žvelgiame vienas į kitą. Kažkas beldžia į mano duris. Neatrodo, kad svečias būtų labai patenkintas.

— Ko nors lauki? — teiraujasi Greisonas, nuleisdamas ranką prie šono. Regis, sutrukdytas suerzino.

— Ne, — sukuždu.

Paskubomis apsivelku marškinėlius — vėliau pastebėsiu, kad užsimaukšlinau atvirkščiai, — ir skubu girgždančiais laiptais. Nusprendžiu pirmiausia dirstelėti pro langą greta durų. Tematau tuščią terasą. Suraukiu kaktą. Paleidusi užuolaidą sustingstu priešais duris. Dvarą apgaubia nakties tyla.

Greisonas prieina prie manęs ir nužvelgia sutrikusiu veidu.

— Hm, ar ketini atidaryti? — kvailai pasiteirauja, rodydamas į duris, tartum nesuprasčiau, ką matau priešais akis.

Nedaug trūksta, kad akiplėšiškai padėkočiau už nurodymus, bet susilaikau. Tas beldimas pažadino instinktus, perspėjančius apie didžiausią pavojų. Beldimas nuskambėjo agresyviai. Piktai. Tartum kažkas būtų visa jėga daužęs į duris.

Išgirdęs šitokį triukšmą tikras vyras pasisiūlytų duris atidaryti vietoje manęs. Ypač šiuo atveju, kai namus supa pusanatro kilometro besidriekiantis tamsus miškas ir trisdešimties metrų aukščio skardis į vandenį.

Užuot taip pasielgęs, Greisonas varsto mane nekantriu žvilgsniu. Atrodo, laiko mane kvaile. Prunkštelėjusi atrakinu ir atlapoju duris.

Lauke nieko nėra. Žingteliu į terasą. Pūvančios lentos sudejuoja prislėgtos mano svorio. Šaltas vėjas taršo cinamono atspalvio plaukus, jų sruogos kutena man veidą, oda slenka šiorpas. Užsikišu plaukus už ausų. Nors oda pašiurpusi, žingsniuojau iki terasos galo. Pasilenkusi per turėklą nužvelgiu namo kraštą. Nieko nematyti.

Kitame krašte taip pat nieko nerandu.

Būtų visai nesudėtinga stebėti mudu iš miško. Tokioje tamsoje nesužinoti, ar taip nėra. Nebent išeitum patikrinti.

Nors ir dievinu siaubo filmus, visai nevilioja tokia suvaidinti.

Greisonas prisijungia prie manęs terasoje. Akimis narsto medžius.

Kažkas mane stebi. Jaučiu tai. Šituo neabejoju taip pat, kaip neabejoju žemės traukos jėga.

Stuburu slenka šaltukas, užlieja adrenalino banga. Jausmas toks pat, kaip žiūrint siaubo filmą. Jis užgimsta mano širdies plakime, tada nugula akmeniu skrandyje, galiausiai įstringa paširdžiuose. Pasijutusi nepatogiai pasimuistau.

Prunkštelėjusi skubu atgal į namus, lipu laiptais. Greisonas seka iš paskos. Nepastebiu, kad eidamas koridoriumi nusirenginėja. Atkreipiu dėmesį tik tada, kai paskui mane įžengia į miegamąjį. Apsisukusi išvystu jį nuogutėlį.

— Rimtai? — metu.

Koks sumautas kvailys. Kažkas ką tik baladojosi į mano duris taip, tarsi keršytų medžiui, suvariusiam į subinę rakščių, o Greisonas jau pasirengęs pratęsti, kur baigėme. Vėl šliurps mano kaklą it želę iš pakelio.

— Ką? — klausia skeptiškai ir skėsteli rankomis.

— Rimtai negirdėjai to paties, ką girdėjau aš? Kažkas baladojosi į mano duris, tai šiurpoka. Nesu nusiteikusi mylėtis.

Kas nutiko galantiškumui? Manau, normalus žmogus pasiteirautų, ar man viskas gerai. Pamėgintų susivokti, kaip jaučiuosi. Galbūt prieš brukdamas pimpalą bent pasistengtų, kad atsipalaiduočiau.

Na, suprantat, pasivargintų tinkamai įvertinti atmosferą.

— Tu rimtai? — negali patikėti Greisonas.

Rudose akyse šmėkšteli pyktis. Akys šūdų spalvos. Šūdi-

na ir asmenybė, o prisilietimai dar šūdinesni. Dulkindamasis pliaukši taip, kad pralenktų bet kurią ant kranto išmestą žuvį. Jam pritiktų nuogam tįsoti žuvų turguje. Gal kas nors pasiimtų namo. Aš to tikrai nedarysiu.

— Taip, kalbu rimtai, — susierzinusi atkerto.

— Po velnių, Ade, — pratrūksta jis, piktai pačiupdamas ir maudamasis kojine.

Atrodo kaip tikras kvailys. Stoviniuoja visiškai nuogas, neskaitant vienos kojinės, nes likę drabužiai netvarkingai išsvaidyti koridoriuje.

Greisonas išlekia iš kambario pakeliui rankiodamas drabužius. Įveikęs maždaug pusę koridoriaus, sustoja ir atsigręžia.

— Kokia tu kalė, Ade. Nuolat palieki mane pamėlusiais kiaušais. Mane tai jau užkniso. Jau gana tavęs ir šio sumauto šurpauš namo, — siunta jis, baksnodamas į mane pirštu.

— Esi tikras šunsnukis. Nešdinkis iš mano namų, Greisonai.

Iš pradžių vyro akys išsiplečia iš šoko, tada prisimerkia. Liepsnoja įtūžiu. Jis nosisuka, užsimoja ir suvaro kumštį į gipsinę sieną.

Mano gerklėje stringa nuostabos aiktelėjimas. Pusė vyro rankos pranyksta. Iš šoko, iš negalėjimo patikėti išsižioju.

— Kadangi tavosios negausiu, pamaniau, sukursiu nuosavą skylę šiai nakčiai. Galėsi užtaisyti, kale, — spjauna jis.

Vis dar su viena kojine ir pilnu glėbiu drabužių lekia lauk.

— Tu, šunsnuki! — siuntu, piktai artindamasi prie vyro paliktos skylės sienoje.

Po minutėlės apačioje trinkteli laukujės durys.

Tikiuosi, kad paslaptینگasis svečias vis dar sukiojasi netoliese. Tegu nužudo tą šunsnukį su viena kojine.

1944-ųjų balandžio 4-oji

Už mano lango – paslaptingas vyras.

Nežinau, kas jis toks, ko iš manęs nori. Manyčiau, mane pažiūrta. Stebi mane pro langus, kai Džono nėra namie. Ant galvos užsimaukšlinęs cilindrą, slepiantį veidą. Mėginau prisiautinti, tačiau jis sprunka.

Džonui dar nepasakojau. Pati negaliu suvokti kodėl, bet kažkas sutrukdo prasižioti ir prisipažinti, kad mane stebi vyras. Džonas sureaguotų karšta-košiškai. Išlektų apsiginklavęs šautuvu ir pamėgintų stebėtoją sumedžioti.

Turiu pripažinti: baiminuosi, kas lauktų mano svečio, jei vyrui pavyktų jį rasti.

To nepažįstamojo labai bijau.

Tačiau, Dievulėliau, sykiu jis ir intriguoja.

